

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 35.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 30. Avgust 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Billeder fra Kullen.

Af Fru Rosalie.

II.

Maaské lyder det som Blasfemi, men ikke desto mindre — det, den storslaaede Natur her paa Kullen ligner mest af alt, er — en Theaterdekoration. Nede i „Djupa Dalen“ f. Eks. Ingen Vej fører der ned. Man klatrer paa Hænder og Fødder, river sig itu og smudsker sig til, falder, og staar op igen, ler, — og saa ler det igen fra alle Klipperne. Er det glat efter Regn, kan det være vanskeligt nok at faa Fodfæste, for saa glider Stenene og Jorden med; men *ned* naar man tilsidst paa de runde, glatte, pølseformede Rullesten. Ser man saa op der nede fra, har man de dystre, mørke, tunge Klipper hængende næsten lodret over sit Hoved. Rundt paa alle Sider indeslutter de én, de underlige, takkede Stenklipper, nogle rødlige, andre sorte eller grønbrune. Helt ud i Vandet gaar de, dannende Afsatser, hvorpaa man kan sidde, endogsaa ganske behageligt; man kan indrette sig baade med Skammel og Rygstød paa saadan en Klippe. Men vildt og ensomt er der her nede i Bunden, tungt og trangt syntes det mig. Synskredsen bliver saa snever; op til Toppen kan Blikket ikke naa.

Et lignende Sted maa det have været, at Bjørnson har digtet sin Sang: „Ud, vil jeg ud, ret saa langt, langt, langt, over de høje Fjelde . . .“ Som de kan spærre og knuge, de Fjelde!

Den mest besøgte af Grotterne hedder Josefines Lyst. Den har banede Veje, lige frem Anlæg hist og her. Man ligger og daser timevis paa Rullestenene med en Bog i Haanden, men man læser ikke i den, man ser tankeløst paa Havet eller paa Folk, der

klatrer op og ned. Der kommer en Dame i blegrødt, og lidt højere oppe én i lyseblaat; de tager sig ud, som de gaar der, snart mellem mørke Graner, snart mellem lyse Bøge. Jeg har aldrig noget Steds set Farvevirkninger som her, maaské fordi Vejene gaar i Zigzag og er rige paa Afveksling. Hist og her vokser Blomster, skinnende høj-røde Bær og Blomster i Massevis, store, prægtige, friske Bregner, isprengt med fin, lilla Lyng, smaa Buske og høje Træer, og ind imellem al denne forskelligartede Vegetation snor Stien sig ned efter som en smal Slange, saa at det grønne fra Siderne slutter sig tæt om den gaaende som en Ramme.

Et Steds danner Klipperne en Hule med Bord og Bænke. Vandet drypper sagteligt ned her inde og gør Væggene rødlige. Her er saa koldt, som var det Midtvinters; uden for skinner Solen bagende varm.

Op ad en Stige, eller rettere *langs* en Stige, — for den ligger omtrent vandret — *vover* man sig ud til en af Toppene. Hvor Menneskene dog er et underligt Folkefærd! Jeg lagde Mærke til, at ikke én kom der op, uden at han jo krøb ud paa den aller yderste Spids for at kaste et Blik ned i Vandet her oppe fra. Klippen er paa dette Sted aldeles lodret, lige som skaaret af med en skarp Kniv. Om man fik Overbalance eller blev svimmel og gled ud! Aa, men det er saa pirrende, at lege med Faren, og man er jo aldeles sikker paa sig selv.

En har der dog været en Gang, der ikke mente det i Leg. Ham havde det lokket for stærkt, det klare, kølige Vand. Der ude kunde han lægge alle sine Sorger, gemme sig selv bort fra alt det, der pinte ham, og saa vovede han Springet en Dag, da Solen stod højt, og det skinnede lyst fra Klipperne. Til Minde om ham rejste Fiskerne en Flagstang paa det Sted, hvor han sprang ud.

En Eftermiddagsstund i den rigeste Sommer stod jeg sammen med et Par andre højt oppe paa en af Sideklipperne ved Josefineslyst. Neden under paa en Afsats var et Lysthus, der lignede et Fuglebur. Et tysk Selskab havde lejret sig der. Saa kom en Baad sagte glidende i det blikstille Vand. De sang, de der nede i Baaden. Det var „Wacht am Rhein“. Tyskerne i Fugleburet stemmede i med. Højt og tydeligt lød Sangen op til os, og da den var forbi, blev det ganske stille et Øjeblik, saa blottede Sangerne deres Hoved og „Lebe Deutschland“ rungede ud over Søen. Det var kun et ganske naturligt Udtryk for Glæden over at træffe Landsmænd her ude i det fremmede, men alligevel — alligevel!!!

Paa en Gang begyndte en af os Danske at synge, helt stilfærdigt, en af Weyses fordringsløse Melodier. Tyskerne nede i Baaden trak Aarene ind og lyttede. Sangen blev lønnet med stormende Applaus, og saa raabte begge Tyskerselskaberne af deres Lungers fulde Kraft „Lebe Dänemarek“. — Baaden sejlede videre. Endnu længe kunde vi aldeles distinkt i den klare, rene, lette Luft høre en fin, kvindelig Stemme, der paa en egen, følt, lidt tung, dvælende Maade, som gemte der sig en gammel Erindring bag Ordene, sang den simple, vemodige Sang: „Ach schöne Zeit, ach gute Zeit, wie bist du fern, wie bist du weit.“

Vi blev staaende lidt der oppe endnu, stille, hver i sit. Solen gik ned bag Toppene, Vandet var uden Bevægelse. Ikke en Lyd noget Steds. De tavse Klipper laa rundt omkring, som de havde ligget i en Evighed, og vil ligge i Aartusinder igen. I al den dybe Fred ikke andet levende end os Par Mennesker, der stod der, midt mellem Himmel og Hav, saa underlig bitte smaa i alt det uendelig store!